

Despre sabat

Despre sabat

Acest subiect, sabatul, cere, pentru a fi înțeles, o cunoaștere a căilor lui Dumnezeu. S-ar putea cita faptul omiterii totale a vreunei referiri la sabat în „predica de pe munte”, în care se insistă asupra spiritualității legii. Ori de câte ori este vorba de sabat, Domnul aruncă o umbră asupra lui, Hristos declarând că Fiul Omului este Domn și al sabatului. S-ar putea apela la istorie, arătând că Biserica la început n-a ținut deloc sabatul și l-a tratat ca iudaism și că erau chiar unele canoane stricte împotriva observării sabatului. Dar toate acestea ar reprezenta greșit gândurile pe care le am asupra acestui subiect. Socotesc că este un subiect vast. O parte în odihna lui Dumnezeu este o binecuvântare care aparține poporului lui Dumnezeu, oricare ar fi simbolul pe care ea l-a avut în trecut. Ni s-a lăsat o promisiune de a intra în odihna lui Dumnezeu; și ea trebuie să fie odihna lui Dumnezeu, nu odihnă fără Dumnezeu, dacă așa ceva ar fi posibil.

Sabatul a început în paradis. „În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse. ... Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse”. În această odihnă omul n-a intrat niciodată (Evrei 4). Că sabatul ar fi fost o lege impusă omului depărtat de Dumnezeu, așa ceva nu arată Scriptura; și tăgăduiesc categoric acest lucru. A face pe cineva depărtat cu totul de Dumnezeu și a-l obliga pe un astfel de om să aibă parte de odihna lui Dumnezeu - numai un legalism fără nici un pic de rațiune ar putea gândi astfel. Însă știm, din chiar cuvintele Domnului, că „sabatul a fost făcut pentru om”. Observația lui ar fi avut o binecuvântare temporară pentru omul condamnat la trudă și o continuă amintire, în locul în care l-a adus păcatul, că speranțele și binecuvântările lui erau în altă parte. Că omul uită toate acestea, știm prea bine. Dar din clipa în care Dumnezeu l-a adus pe om pe calea unui legământ cu Sine Însuși, prin răscumpărare, El a făcut din sabat un semn al acestui legământ. Odihna lui Dumnezeu aparține poporului lui Dumnezeu. În ce privește forma acestui legământ, ea a fost legală, a fost dată într-un mod legal. Și este de observat că în fiecare rânduală deosebită pe care o arată relația lui Dumnezeu cu Israel, întemeiată pe vechiul legământ, sabatul intra ca o parte a acelei rânduieli. Și profeții fac aluzie la sabat, ca la semnul acestui legământ. În afară de aceasta, găsim urme ale lui în împărțirea săptămânală a timpului, cum este cazul pe vremea lui Noe sau Iacov.

Dar vechiul legământ, în care sabatul fusese făcut obligatoriu în mod legal, avea să fie înlăturat, și timpul Mesiei, adevărata odihnă a creației Sale, avea să vină. Trebuie deci să vedem cum S-a purtat Domnul Isus cu sabatul. Am văzut deja că El nu-l introduce în sumarul Său spiritual și practic din predica de pe munte. Nici cel mai neînsemnat exemplu nu se poate găsi în care El să fi statornicit sabatul sau să insiste asupra autorității lui. Dimpotrivă, când era învinuit că îl calcă, limbajul Său era și mai izbitor: „Tatăl Meu până acum lucrează și Eu lucrez” (Ioan 15.17). Harul trebuie să lucreze într-o lume a păcatului. Nici sfințenia, nici dragostea Tatălui și a Fiului nu puteau să-și găsească odihnă într-o lume de păcat și de mizerie. Și nimeni nu poate găsi în scrierile Noului Testament un cuvânt care să insiste asupra obligației morale de a ține sabatul. Când s-a iscat între iudei și națiuni întrebarea cu privire la ce ar trebui menținut ca obligatoriu, sabatul nu a fost unul din lucrurile asupra căruia s-a insistat. Atunci, am pierdut noi odihna lui Dumnezeu sau vreo urmă a acestei odihne aici pe pământ? Nicidecum! Și nu mă îndoiesc că aceste cuvinte „sabatul a fost făcut pentru om” rămân practic o adevărată binecuvântare pentru om. Dar când venim la speranțele spirituale ale acestei odihne, lucrurile se schimbă cu totul. Odihna lui Dumnezeu în cea dintâi creație s-a terminat, deoarece a intervenit păcatul. Ea își va avea sabatul ei, nu mă îndoiesc; dar aceasta va fi în împărăția de o mie de ani, într-o nouă ordine de lucruri. Este nu o anumită zi, a șaptea, ci cea de a șaptea zi, odihna lui Dumnezeu, după ce El Și-a terminat lucrarea.

Dar odihna noastră nu este în această creație. Noi am fost scoși afară din ea, așa cum a fost Hristos. Dacă omul n-ar fi fost un păcătos, așa cum s-a arătat, el ar fi avut putere să ajungă la odihnă atunci când Hristos a venit întâia dată. Dar acum, El ne-a introdus, prin înviere, într-o odihnă nouă și cerească a lui Dumnezeu, cu o speranță mai luminoasă și mai bună. Și ziua a șaptea, sabatul, semnul vechiului legământ, odihna acestei creații, în nici un fel nu se potrivește speranțelor noastre. Căpetenia noastră nu mai este Adam, din vechea creație. Și chiar dacă ar fi fost așa, ar fi fost totuși imposibil, pentru că cum ar fi putut un păcătos să aibă odihna lui Dumnezeu sub vechiul legământ? Și ce ne introduce pe noi în această speranță nouă și mai bună? Învierea Domnului nostru binecuvântat. A fost în mormânt în timpul sabatului, singura odihnă pe care El a găsit-o aici, dar a înviat ca să aducă, El fiind Capul creației celei noi, speranțe mai luminoase și mai bune, întemeiate pe jertfa Sa.

De aceea, pentru Biserica creștină, cea dintâi zi a săptămânii, așa cum mărturisește tot Noul Testament după învierea Sa, și nu cea de a șaptea devine semnul și dovada odihnei ei. Aici nu este o lege, ci o recunoaștere a unui lucru mărturisit de Scriptură. Ar fi tragic, ca creștini, să spunem sau să gândim că neglijarea a ceea ce nu este stabilit prin lege, n-ar fi rău în sine. Noi ne rugăm nu pentru că ar fi o „lege” în această privință, nici nu citim Scriptura pentru că ar fi o lege să citim. Așa și cu această zi, care este arătată în Noul Testament. Este ziua învierii Domnului Hristos, când El S-a întâlnit cu ucenicii Săi strânși laolaltă; în următoarea zi întâi a săptămânii, El a făcut la fel. În cea dintâi zi a săptămânii citim că ucenicii s-au adunat ca să frângă pâinea (Fapte 20.7). În cea dintâi zi a săptămânii ei aveau să pună deoparte ceva pentru săraci, după cum Dumnezeu îi făcea să prospere. Și în Apocalipsa este numită formal „ziua Domnului”, cu mărturia că Ioan era în duhul în această zi. A face din ea ziua a șaptea este doar o schimbare a zilei, contrar Scripturii; înseamnă a confunda creația veche (care este sub condamnare din cauza păcatului) cu cea nouă, în care am fost înviați împreună cu Hristos. Creștinătatea coruptă, care a pierdut orice spiritualitate, dacă a pierdut și acest adevăr este foarte firesc. Și această creștinătate poate să meargă înapoi la lege și să facă din această zi o a șaptea zi; aceasta este doar o dovadă tristă cât de puțin cei care fac parte din ea au înțeles privilegiile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit.

(Extras din „Collected Writings”)